

Bahar Yorgunluğu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Mart 2019

“Azımsanmayacak kadar ölmüşüm!
Azımsanmayacak denli ölüyüm.” (Nilgün Marmara)

Sözcüklerin deformasyonuna ön yargı ile yaklaşıyorum: içimdeki şehla bülbülün sesine yabancı bir gül olmanın verdiği kırılgenlikle söyleniyorum.

Yuvarlıyorum tüm ondalık sayıları sonra da yutan sayı olmanın verdiği ağırlıkla içimi boşaltıyorum.

Kalıbımı bastığım hangi sızıysa beni yerimden yurdumdan eden ve kolladığım mahşer tutsakları hani bas diyecekler de basacağım bam teline ölümün sonra da içimdeki pestili süreceğim öne.

Sürümü belki de düşlerimin ve süründüren ne çok hayal.

Ölümü ayıklıyorum pervasızca hayatın saçlarına yapışmış ellerinde matem, mahrem dünyamı boca ediyorum da aslında kendime ve işime sadık bir çiçek olmanın verdiği solgunlukla polenlerimi salıyorum Martın sıkılğan havasına.

Ne tuhaf bir duygu: daha geçenlerde üşüten kar taneleri...

Ne tuhaf bir rehavet ve işte şimdi peyda olan bahar yorgunluğu bir de uçuşan polenler.

Zehir zıkkım oldu olalı aşkın muhatabı üç beş kelam arıyor gözlerim ve bir de yetilerimin dumura uğradığı bir o kadar emin olamadığım o propaganda kendimle olan bitimsiz davamda yazdığım her cümleyi yok sayıp yeni ve olağan dışı cümlelerin peşine düştüğüm.

Sözcükler kadar yorgun bir ahali var mıdır hani?

Ne de olsa herkesin binlerce yıl ağzından düşmeyen kesat sözcükler akabinde eşlik eden duygular ve frapan bir yönerge.

Muhalifi olduğum yorgunluğum.

Mağdur kılındığım insanlığım.

İnisiyatif kullanamayan kim ise ilk evvel kendimi suçladığım belki de beylik bir acıyı hanım hanımcık

kabullenip çok olağanmışçasına arşa uzanan haykırışlarımın tek muhatabı iken yine o istikrarsız insan izleklerinde hangi kareye denk düştüğümü de bilmeden üçgen bir surat mı yoksa içimde barınan o keramet ile fıtratımın her zerresini bilfil herkesle eşleştirip kendime denk düşen bir denkleme daha rastlamadığım kadar radarlarıma takılan o sessiz çılgılığı da yok sayamadığım.

Her molada.

Her mealde.

Her sekantta.

Her halükarda.

Biriken hezeyanın karekökü ve elde kaldı sıfır, demenin sadece basit bir matematik hesabı olduğunu umup da yanıldığım ömür boyu hele ki dirseklerimi çürüttüğüm soğuk amfilerde ben bilginin peşine düşmüş bir düş sihirbazı gibi her gün daha da çoğaldığıma vakıf o okuma aşkımla cihanda tek maruzatı olan benmişim gibi hop oturup hop kalktığım.

Belki bir şaklaban.

Ve genelde afallayan.

Süzgün bir yüzün de güzelliğine vakıf iken evren içimdeki güzelliği sunmaktan başka amacım da yok iken.

Her sözcüğe ve her işleme kendimi adadığım heybetli plazalarda neye denk düştüğümü bilirmişçesine ait olduğumu sandığım soğuk mimarinin bana yansıttığı bir gurur gibi o devasa mabesinde ruhumun bitpazarındaki çılgın ikinci el eşyalar gibi bilgiyi alıp devşirdiğim ve içine saklandığım sonra da bilgimle ve gayretimle aklarımda biat ben gerçekten de aşkın ta kendisi o terennümü sakınmadan dağıttığım aklın merhalesi ve yenilginin ne olduğunu da çok sonradan öğrendiğim.

Biteviye incinen yüreğim.

Bir solukta vardığım o mabet.

Kimselerin kimsesizliğine sessiz kalamadığım gibi kimlik derdine düşen bir rabıta belki de yine içimdeki devasa hücrelerde ben tek kişilik maceramı insanlarla pay etmek adına canhıraş uğraştığım.

Aklın ambarında.

Yüreğin soğuk hava deposunda.

Tüm o hezeyan.

Ve heyecanımı bastıramayıp aklımla duygularımın çatıştığı.

Ne is tetikleyen.

Ne ise beni benden uzak kılan.

Ve günden güne kendimi kendime sunmak adına kendimce çektiğim bir selfi macerası belki de ruhumun iz düşümünü biçimlendiren tüm yazdığım cümleler.

Kırıntıları duyguların ve kabaran yüreğim.

Kerbelası belki de düşük yapan hüznü günün dingin ruhuma eşlik etmesini temenni ettiğim ki dingin olmak değil de dinginliğe uzanan yolun verdiği her molada daha da uzayan bir gecenin güne özrünü sunmadan vefatını ilan ettiği bir serenat misali içimdeki kıyımda hazır ola duran o düş cambazı kimliğim.

Göreceli olsa hayat ve muadili duygular.

Körü körüne sevmeyi maruzat bilsem de...

Ve işte sınırların yüz ölçümünde ölümlü bir vasiyet benimki dünü dün de bırakmanın verdiği şaşkınlıkla sahiplendiğim mazime son bir çentik daha atarken efkârın tavan yaptığı.

Minnet duymadığım hiç kimse.

Yürekten bağlı olduğum he kim ise.

Ve kimsesizliğimin hudutları ihlal edilirken herkesten uzak durup içimin manivelasında bir önsezi belki de hıçkırın yalnızlığım üstelik tüm kalabalıkların atıp tuttuğu.

Bir sağanağın ilk damlası olmak nasıl ki boynumun borcu rahmet odaklı düşlerimde serpilen umutlarıma da müteşekkirim hani en azından kayığım su almazken ben rahmetin eşkâlini çiziyorum sevdiğim ve gördüğüm her çehrede kendimle uzlaşma yolunda hem fikir iken kalemimle.

Sözcüklerin ne bir hurafe ne de yanılğı olduğu.

Ve aşkın payidar...

Ruhun da bahtiyar rüzgârlara olan borcunu yazarak ve şükrederek ödediğim gerçeği en azından bir seremoni tüm ölümlü hayallerim bağrına basmışken içimdeki çocuğu ve paye vermezken kendime bir zamanlar bilmek yine ısrarcı varlığımla bir kâbusu daha sonlandırmanın verdiği o huzur.

Sözcüklerin ufkunda bir inanç olabilir zaman
Yeknesak sarhoşluğunda
Gönül hutbesi deyişlerin de satır arası...
Yoksun kılındığım leylak rengi bir özlem bu
İçimin şafağında
Hazır ola duran nöbetçi:
Ne isyanların tayfası sıradanlık
Ne yarının bekası
Varsa yoksa yalnızlık.

Tümlenen bir serpinti
Aşkın miladı
Kayıp bir sızı varla yok arası
Şahika sessizliğinde
Mümkün mü irak kalmak?
Hele ki yorgun gidişatın sınıdığı
İki dudak arası sırlar
Gönül muhabbeti
Elbette
Dosttur yüreği feraha çıkarıcı
Aşkın nizamı.

Yufka yürekli sitemde
Dar acılı bir sezgi
Rotası yarla yarenlik yapan
Sıra dışı lügati o ürkünç
Sezilerimde
Ses veren name yüklü
Sergüzeşt bir beste.

Fitrat ne yanığı;
Ne kabulü ölümün

Beylik bir serzeniş
Elbette kavuşmak adına değil mi ki
Aşkın makbulü
Kıyamete kadar son sürat
Zanlı yorgunluk
Zindan misali gömüldüğüm
Zatı âli aşkın kabulü
Yürek kadar küçücük
Elem kadar devasa
Sarnıcın her noktası.

Her halükarda depreşen yalnızlığın mutluluk versiyonu adeta durduğum kıyamda hatmettiğim uhrevi duygular ve peştamalı yüreğin, farkına varmadan İlâhi Aşkla kesişirken yolu...